

PIÁR FUTÁR

GÖRGET, AMIM VAN, GÖRGETEM ÉN.
S FORGOK E VÁSÁR GÖRGETEGÉN:
HORD A TULAJDON, MINT LAVINA,
MERT CSUPA VANT SZÜL MIND, AMI VAN.
(LACKFI JÁNOS)

ELFOGYASZTÓI TÁRSADALOM

Jésus ma arra hív, hogy gondoljuk meg:
a szegény salságba ejtheti a szövet, és
elfordíthatja a valódi kincstől,
amely a mennyben van.

Franciscus

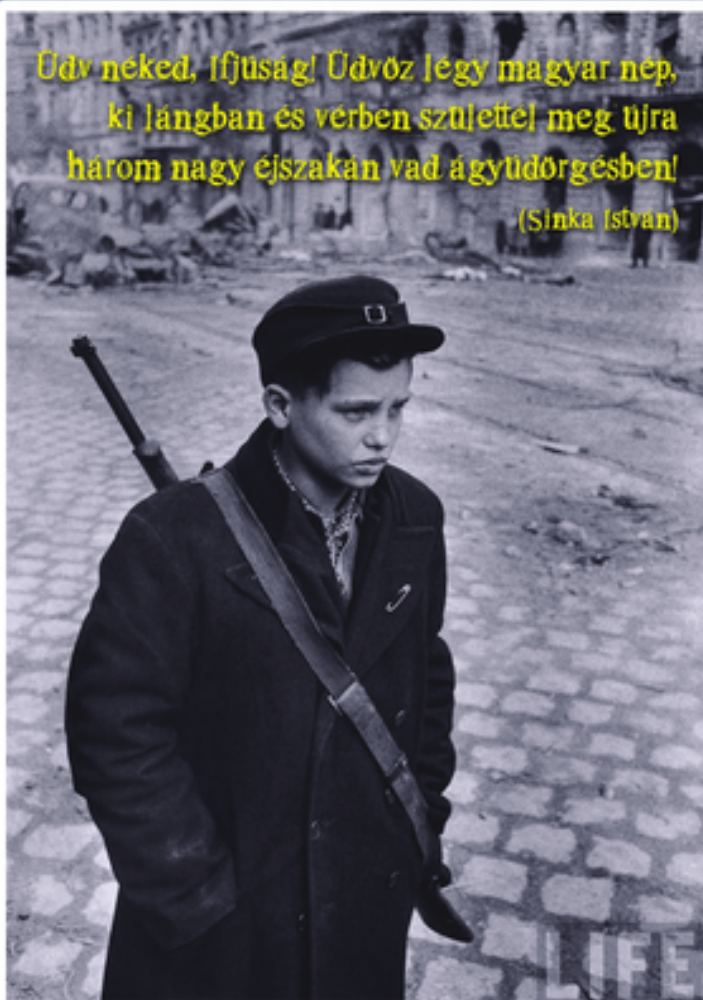
„A világ erőforrásai elegendőek
ahhoz, hogy kielégítsék mindenki
szükségleteit, de nem elegendőek
ahhoz, hogy kielégítsék mindenki
mohóságát.”

GANDHI

fenntartható fejlődés

Üdv neked, Ifjúság! Üdvöz legy magyar nép,
ki lángban és verben született meg újra
három nagy éjszakan vad ágyúdörgésben!
(Sinka István)

Így laktak jól két konzervből kétszázan

„Sokat készültünk erre az évre, de mellette a következő négyre is tervezünk, hogy még jobb iskola legyünk.” – Igazgatónő venisanctén elhangzott beszédének szerkesztett változatát olvashatjátok.

Idén és jövőre az emlékezés íze erőteljesebben is érezhető lesz, hisz éppen 300 éve érkeztek a piarista atyák Szegedre. 2021-ben pedig a szegedi piarista nevelés 300. évfordulója lesz, hiszen nekik is tervezniük, készülődniük kellett, így egy év múlva nyitották meg a város első – és akkor még egyetlen – középiskoláját.

Ahogy mindenkinek voltak meghatározó élményei a nyáron, úgy a piarista rendnek is. Mexikóban rendezték a piarista nemzetközi ifjúsági találkozót. Pedro Aguado generálisunk itt hangsúlyozta: a fiatalokkal való közös munka új módját akarja megmutatni. „Velük együtt olyan piaristaságot akarunk építeni, amely mindenkinek képes felkínálni a legtöbbet, amink van: Jézus Krisztust” – olvashatjuk a generális szavait.

Tantestületünk kétnapos lelkipályázattal indította az évet. Az ott kapott néhány kérdést idehozom

nektek is. Mi az, amivel tele van a fejed? Mi az, ami a torkodat fojtogatja? Mi az, ami a válladat leginkább nyomja? Mi az, amit a zsebedben őrzöl? Mi az, amit a kisujjadból kirázol?

Biztos mindenkinek megvannak a saját válaszai. Mégis legyen most a legfontosabb kérdésünk: mi az, amit a legfőbb erősségednek érzel a tanév elején? Hogyan tudod tehetségeddel a közösségedet szolgálni?

Az evangéliumban olvashatjuk a kenyér- és hal-szaporítás csodáját. Vannak köztünk olyanok, akik a nyáron személyesen is megélhették ezt Nyitrán a piarista találkozón. Ott kiderült, hogy lehet két halkonzervből készített krémmel kétszáz diákot jóllaktatni. Az evangéliumban a kenyeret és a halat egy fiú hozta. Nem a felnőttek, az öregek, a bölcsek. Egy gyerek. Őnélküle nincs csoda. Te mit hoztál ide? Mi van a kosaradban?

Ferenc pápa is hozzátok szól, rátok számít a Christus vivit (Krisztus él) kezdetű, fiataloknak szóló apostoli buzdításában: „Az Egyháznak szüksége van a lendületetekre, a megérzéseitekre, a hitetekre. Szükségünk van ezekre! És amikor elérkeztek oda, ahová mi még nem jutottunk el, várjatok meg minket türelmesen.”

Jusztinné Nedelkovics Aliz
igazgató

IMPRESSZUM PIÁR FUTÁR – A szegedi piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – Kiadó: Dugonics András Piarista Gimnázium – Felelős kiadó: Jusztinné Nedelkovics Aliz igazgató – Szerkesztők: Bali Erika, Boga Szabolcs, Boldog Zoltán, Finsztál Zsófi, Ivánkovits Marcell, Juhos Lili, Kovács Rebeka, Körmendi Zoltán, Magyar Mihály, Maróti Dorka, Mátó Viktória, Muhari Márton Manó, Sári Bertalan és Venk Dániel – Szerkesztőség: 6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14. – Email: piarfutar@szepi.hu – Kizárólag belső terjesztésre. NYOMÁS E-press Nyomdaipari Kft., Szeged, Kossuth L. sgt. 72/B.

Legjobb út az egyetemre: pakolj virslit 8 órában!

A történetem májusban kezdődött, amikor kitaláltuk 4 barátnőmmel, hogy jelentkezünk a PICK-be nyári diák-munkára. Két műszakot vállaltam, mondván, hogy ki kell próbálni mindkettőt (az éjszakát nem mertem).

Július 1-jén, amikor megérkeztünk a délutáni műszakba, a két barátnőm sírva panaszkodott, hogy nehéz a munka, és hogy a munkatársak nem túl segítőkészek. Enélkül is izgultam, de ez még jobban megnehezítette a munkakezdést.

A feladatunk nem volt megterhelő: virslit, debrecenit kellett pakolni, csomagolni, emellett májasviaszolás volt feladat (ez egy tartósítási módszer), vagy a már becsomagolt virsliket kellett bedobozolni, majd raklapra pakolni. Ezek a feladatok tényleg nem túl nehezek, annyi volt a probléma, hogy elképesztően monoton az egész. Napi 8 órában ugyanazt kellett csinálni, semmi izgalom nem volt benne, egyedül a munkatársak dobták fel a napom.

Nagyon sok új embert megismertem, sok élettörténetet hallottam. Volt egy néni, akinek 2 éve volt hátra a nyugdíjig, és nincs más lehetősége: három műszakban kell napi 8 órában virslit pakolnia. Megismertem egy nőt, aki már 26 éve ott dolgozik, szereti a munkáját, a gyárban ismerkedett meg a férjével, azóta is házasságban, és két gyerekük van.

Egy dolog viszont biztos. Ez a hónap megmutatta nekem, miért is fontos a tanulás. Bent mindenkitől azt hallottam, hogy menjek egyetemre, tanuljak rendesen, mert hosszútávon ez nem egy kifizetődő állás. Diákmunkának tökéletes, nagyon sok tapasztalatot lehet szerezni (és nem is fizet rosszul!). Örülök, hogy eltöltöttem itt ezt a hónapot, mert most már biztos vagyok abban, hogy ez hozzájárult a jövőm megtervezéséhez.

Finsztál Zsófi, 12.A

„Barátom, itt mindenki tegeződik”

Furcsa körülmények között, Erdélyben, egy folyó mellett hallottam először a Művészetek Völgye névre hallgató „fesztiválról”. Azt mondták, ez egy kihagyhatatlan program Magyarországon. Így még ott a parton eldöntöttük, hogy erre menni KELL.

A megérkezés

Társam a bajban az idei kilences háló háromnegyede volt, vagyis a Vásárhelyi Idegenlégió: Papp Vidor, Papp Kende és Fóris Márton. „Családi okok” miatt hozzánk csapódott még az ikrek anyukája, Márti és az erősen szőrfös beütésű öcsikék, Botika.

Így hatan vágtunk neki a hosszú vonatos szerencsétlenkedésnek, hogy Szegedről eljussunk Kaposcsra. Röpké hétéórás volt az út a Balaton északi partjára, de ahogyan beértünk a völgybe, és megpillantottuk a falvakat parádéba öltöztetve, eufóriát éreztünk fáradt testünkben.

A szállásunk Taliándörögdön, a kifacsart nevű kis falucskában volt. A fesztivál alapvetően három falu összekötéséről szól. Kaposcsa a „főfalu”, Taliándörögd a „totál hippyrezervátum”, Vigántpetenden pedig tanyabulik mennek. A sátrazás erősen hozzájárul a fesztiválérzéshez.

Impró

A programok tízből tízesek voltak, ezek legjókáibbjának mégis a Momentán Imprószínház tűnt. Amerikában már kissé önmaguk paródiái az ilyenfajta társulatok. Azonban ez más volt. Mint később megtudtuk, a legnagyobb attrakcióról lemaradtunk, hiszen az nem más, mint a fesztivál mind a tíz napján átívelő történet, természetesen a közönség rendezésében. A színészek az ő iránymutatásuk alapján rögtönöztek.

Marci kedvence Náray Tamás „főhős” műsora volt, melyben a divattervező az életéről mesélt, a színészek pedig annak részleteit vitték színpadra. Az ikrek és a saját kedvencem a Late Night Show. Ennek lényege, hogy hatból egy színész fél liter vodkával és két pohár pezsgővel leitattak, majd így kellett neki egy teljes órán át lepleznie állapotát, míg a többiek rájátszottak ittasságukra, így tévesztve meg az előadás végén szavazó közönséget. A nézőknek ki kellett találniuk, ki az, aki valóban részeg a tagok közül.

Zene

Legjobb élményünk az volt, mikor a faluban szállásunk felé bandukolva észrevettük, hogy az egyik utcára nyíló garázsban nagyon menő bluesos amcsi zene szól. És akkor

megláttuk fesztiválunk egyik legnagyobb ikonját, Jeffet, az oregoni zenészt, aki saját életéből merített ihletet. Például a kedvenc számomban arról énekel, hogy a nagyjia sültje biztosan jobb a te nagydénál. Viszont Vidor testvér sem hagyta ki, amiért jött, hiszen Beck Zoltán tanár úr kegyeiért az első sorból énekelte a 30Y zseniális szövegeit.

Aki csak a végét olvassa el, ahol az összegzés szokott lenni, annak üzenem: ha egy kicsit is érdekli az indie, a blues, a jazz, a folk vagy az ilyen hitgyűlis zene, amit a templomokban nyomtak, akkor ez a fesztivál szénné fogja fejleszteni a személyiségét és a világnézetét.

Ezt az egészet azzal a történettel zárom, amikor a három falut összekötő Csigabuszon egy idős, de belül bőven fiatal úr mellé keveredtünk. Mesélni kezdett nekünk, hogy ő kapolcsi lakos, és külsőleg már akkor sem volt „friss”, mikor ez a fesztivál elkezdődött. Majd mikor kérdeztem volna tőle, szavamba vágott, és ezt mondta: „Barátom, itt mindenki tegeződik.” És milyen igaza volt.

Muhari Márton Manó, 11. A

Tíz nap önkéntesség

Kezdjük ott, hogy a nyár elején ezt a 10 napot (10 napos mennyországot) vártam, annak ellenére, hogy tavaly már megtapasztaltam. Viszont most nagyobb feladat várt rám az ÁGOTA (Állami Gondoskodásban Élő és Veszélyeztetett Fiatalok Támogatásáért Alapítvány) táborban, mint akkor, hiszen önkéntesként indultam neki.

Amikor megérkeztem, (nem) kicsit féltem, de minden munkatárs úgy várt, mintha születésem óta ismernének. Hihetetlen barátságos és közvetlen közegben találtam magam.

Érkezés után kezdetét vette a felkészülés – mind lelkileg, mind fizikailag. Például megágyaztunk, minden táborba érkező gyerek ágyába üzenetet és plüsszt tettünk. Megbeszéltük, mit hogyan kezeljünk, valamint megismertedtünk a munkatársakkal. Elpróbáltuk, hogyan várjuk majd a gyerkőcöket, aminek tökre fesztiválbeütése volt, tehát szólt a zene, mindenki nevetett, táncolt.

Aztán eljött a nap, amelyet mindenki nagyon várt... Megjötték a gyerekek. Volt köztük, aki zavarban volt, de persze voltak, akik pacsizva érkeztek, nagy mosollyal az arcukon. Segítettünk lepakolni nekik, ilyenkor már beszélgettünk velük, ismerkedtünk.

A legkisebbeknél, az egyes korcsoportnál voltam segítő, ami 6-10 éves kort jelent, de volt nálunk néhány 12 éves gyermek is. Rengeteg programon vettünk részt, mindenkinek volt kedvére való tevékenység. A lányok és fiúk egyaránt nagyon élvezték a csillámtetkőzést, a csocsót, a habfürdőt, a diszkót, az Ágota-bált, a szépségversenyt, a Toldi versenyt és sorolhatnám.

Munkatársaknak szóló, aztán gyerekekre szabott Ki mit tud? is volt; jól szórakoztunk egymáson. Minden gyerek meg tudta mutatni, miben is tehetséges. A diszkóban nagyon szerettek velem táncolni, akár három órán keresztül is, megállás nélkül, de nem untam, szerettem velük lenni. Hatalmas han-

gulat volt akkor is, amikor csak körbeültünk, és zenéltünk páran.

Minden napot egy megbeszéléssel kezdtünk, aztán énekkel keltettük a csoportot. Este pedig mesével zártuk, és miután meggyőződünk róla, hogy mindenki elaludt, úgynevezett „teamezés” vette kezdetét. Ez azt jelenti, hogy a napot kitárgyaltuk, ki mit csinált jól, és kinek min kell változtatnia. Általában hajnal kettőkor aludtunk el, de fél nyolckor már készen kellett lenni, és énekelve kelteni a gyerekeket.

Minden este volt egy bentlövés, aki a gyerekeket kísérte ki pisilni vagy egyszerűen figyelt rájuk. Ahogy észrevettem, minden gyerek szívesen, ragyogó szemmel kelt. Felöltöztek, és indultak gyülekezni, ahol szintén a jókedv, a zene és a szabadság vett bennünket körül.

Elképesztő, hogy 10 nap alatt mennyi szeretetet, reményt és erőt tudunk adni nekik. Nagyon értékes és szeretnivaló gyerekekről van szó. Képtelenség mindent leírni, ami tör-

tént, mert mindig jut eszembe valami új, és leírva talán nem olyan, mint átélni, Mindenképp érdemes eljönni, résztvenni, hiszen annyi mindent adhatsz nekik. Én új és különleges élményekkel gazdagodtam. Örülök, hogy segíthettem, és ebben a 10 napban mosolyt csalhattam a gyerekek arcára.

Finsztál Janka, 9. A

A legforróbb kánikulában is zenéltek

Augusztus 11. és 15. között a XIX. Kobzos-Énekes-Hegedűs-Furulyás Kurzus zajlott az iskolában. A jelentkezők között szakgimnáziumos népzeneisnövendékek, -tanárok, alapfokú képzettségű és autodidakta módon tanuló népzeneészek voltak.

A résztvevők az énekes és hangszeres dallamok elsajátításán keresztül iránymutatást kaptak a moldvai népzenei hagyományok kincseinek elsajátításához, megszólaltatásához. A tanulási folyamatot kurzusfüzet és hangzó CD segítette, amely az eredeti énekeket, táncdallamokat, a kobozsal kísért dalokat és kobozszólókat rögzítette. A kurzus folyamán a résztvevők saját hang- és videofelvételeket is készíthettek.

Oktatóink voltak:

Ének – Fábri-Ivánovics Tünde, Juhász Erika

Koboz – Fábri Géza és Csenki Zsolt

Furulya – Hodorog András hagyományörző furulyás Klézséből
Hegedű – Lipták Dániel

Nagy öröm volt mindenki számára, hogy az idős Hodorog András, a népművészet furulyás mestere édesanyja énekeiből válogatott a tanításhoz. Ez a kurzus egyik kiemelten fon-

tos eredménye. Idén is célunk volt a ránk jellemző családi légkör kialakítása, amelyet nemcsak a közös reggeli mosolygó illata vagy az évről évre visszatérő jelenléte segített, hanem az oktatás sokoldalúsága is.

Az estét táncházzal zártuk a gimnázium aulájában, amelyekben a mesterek mellett a résztvevők is bekapcsolódtak a muzsikálásba.

Augusztus 13-án a Mentés Másként Együttel teltház koncertet adott a díszteremben, majd hajnalig tartó mulatság következett.

Az utolsó estén népzenei versenyt rendeztünk. Az együttesek a négy napos ismeretség, együtt-zenélés alapján spon-tán alakultak, de a fellépők egyéni készségeiket is jól megmutatták.

A búcsú pillanatai egyszerre emelkedettek és fájdalmasak is voltak: a XX. „Kobzos” Kurzuson újra találkozunk!

A rendezvény támogatói: NKA – Halmos Béla alprogram; Dugonics András Piarista Gimnázium; Mester Tanoda Alapítvány.

Fábri Géza

„Ahová lépünk, ott fű nem terem” – Avagy a 8. A nyara

Mikor azt a feladatot kaptam, hogy írjak a 8. A nyári elfoglaltságairól, igazán bajban voltam, hiszen az ötből csak kettőn merészeltem ott lenni. Ám ekkor Oszályfőnök úr egy zseniális ötlettel állt elő: mindenki írjon egy-egy gondolatot, a végén pedig csokorban adom át a legjobbakat a PiFu-nak.

Lássuk a gyalogtúrát!

„Dél felé boldogok voltunk, mert találtunk egy krumpliföldet, amelyet öntözőrendszerrel locsoltak, és a szórófejek alá álltunk mi is.”

„Teljesen olyan érzésem volt, mintha elmentünk volna az osztállyal Afrikába. Először az időjárás volt elviselhetetlenül meleg, aztán megláttuk a bivalyokat pancsolni. Már csak az őslakosok hiányoztak.”

„Ebben a túrában az elfáradás tetszett. Az, amikor a 38 fokban csak mentünk és mentünk, és az első húzták a hátsókat.”

„A túra alatt többféle terepet is megjártunk: földút, nagy fű, szántóföld, bicikliút. Egy krumpliföldön ránk mosolygott a szerencse, az öntözőrendszer bekapcsolva várt minket. Végül igencsak fáradtan értünk vissza Mórahalomra és hálásan fogadtuk az ebédet.”

„Lehetett nézni, hogy milyen messze van még a templomtorony (melyről utólag kiderült, rossz célpont volt).”

Kenutúra (1. epizód)

„Egy bő órás buszút után megkérkeztünk az első táborhelyünkre, Szentésre. Itt felvertük a sátrakat, majd mindenki segített a kenek pakolásában. Ezután megtanultuk, hogyan kell evezni, és elindultunk volna Csongrádra, de az egyik hajó felborult, így nem jutottunk messzire. Amikor visszaértünk a táborhelyünkre, és fürödtünk egy jót, elkezdtek főzni a vacsorát, ami mellé az eső is elkezdett esni. Egészen másnap reggelig szakadt, így nem tudtunk összepakolni és útra kelni. Ezért Csongrádig evezünk. Visszafelé megint rázendített, teljesen eláztunk, ami a túránk végét jelentette. Összességében nagyon jó volt evezni.”

„Megtanultam, hogy a természet erősebb mindennél. A rossz idő ellenére is küzdenünk kell. Jó csapat alakult ezekből az emberekből.”

„A lángos Csongrádon életmentő volt.”

„Az egész éjszakás eső ellenére mindenki mosolygott és élvezte a sárcsúszdát. Jó volt játszani az esőben.”

„Esőben evezés közben mindenki úgy húzott, mint akibe beleütött a guta. Visszagondolva nagyon jó túra volt, de akkor más hogy láttuk ezt. Visszaérve Csongrádról a kiindulási pontunkra egy jó teázást csaptunk, hogy felmelegedjünk.”

„A kenutúrán az volt a legjobb, amikor a szakadó esőben próbáltunk elaludni a félig beázott sátorban.”

„Még sosem kenuztam, ezért már az egész egy élmény volt. Főleg az árral szemben történő evezés utáni vihar, aminek hatására harmadannyi idő alatt visszaértünk táborhelyünkre.”

„Alvás közben jó alátató zenét kaptunk az AK-26 együttestől a KTM fesztiválról.”

Ópusztaszer

„A pusztaszeri jurtatáborban kiderült, hogy a horror történetek – amelyek nappal szinte már komikusak – egy éjszakai túrán ijesztőek, vagy akár félelmetesnek is tűnhetnek.”

„Rengeteg dolgot csináltunk, mégis bennem az éjszakai túra maradt meg, ahogy az éj leple alatt hallgathattuk az erdők lágy moraját, a tücskök ciripelését és azt, hogy a csillagok fénye megcsillan társaink fáradt, de élményektől csillogó szemén.”

„Ötszemélyes jurtában aludtunk. De mielőtt lefeküdtünk volna, elmentünk egy éjszakai túrára, ami nagyon vicces volt. Néha hangos ordítások zavarták meg a csendet, ebből lehetett tudni, hogy a fiúk még itt vannak, és azt akarják elérni, hogy halálra rémüljön a fél osztály.”

„Mikor a sövénylabirintusba érkeztünk, a második csapatként elindulva azt reméltük, hogy az első között leszünk, akik kiérnek. Viszont mikor már tízszer tértünk vissza ugyanahhoz a ponthoz, változott a helyzet. Mindezt ugyanakkor élveztük, még ha utolsósorban is értünk célba.”

„Unóztunk, beszélgettünk, frizbiztunk. Este a sötétben gyalogoltunk. Személy szerint nekem a nap fénypontja a gyönyörű hullócsillag volt.”

„Élmény volt ismét találkozni olyan osztálytársakkal is, akikkel nem túl szorosan tartottam a kapcsolatot a nyáron, és velük is beszélgetni, kártyázni egy jót.”

Kenutúra (2. epizód)

„A kis létszámon (4 diák és 4 felnőtt kísérő) meglepődtem, de nagyon szép szürkegémeket láttunk. Egyszerre hármat.”

Vitorlástábor

„A vitorlástáborban nemegyszer megtapasztalhattuk a természet óriási erejét, és hogy ezen sport üzése közben nem csak akkor fürdesz, amikor akarsz.”

„A legjobb volt a táborban, amikor a nagy szélben vitorlázol a társaddal, és ketten próbáljátok egyensúlyban tartani a felboruló hajót. A közös étkezések, filmezések és a programok is felejthetetlenek voltak.”

„Jó volt, mert találkozhatunk a pesti diákokkal is.”

„A vitorlástáborban a kedvencem a szappantartózás volt, összehozta a csapatot.”

„Rájöttem, hogy nem az én sportom a vitorlázás. Viszont a többiekkel nagyon jól elbeszélgettünk és kártyáztunk a parton. Rengeteget fürödtünk és hülyéskedtünk a vízben. Nagyon jól éreztük magunkat, és többen már a helyszínen kijelentették, hogy jövőre is jönnek.”

Venk Dániel plusz a 8. A

A „Fuxibé” az Alvilágban

Egy szép nyári reggelen a „Fuxibé” (10. B) egyharmad része, azaz 11 diák plusz Nemes tanárnő és a férje útnak indult Erdély felé, hogy négy felejthetetlen napot töltsenek a Pádis-fennsíkon. Mindenki fáradt volt, mert reggel hat órakor volt a gyülekező, de már alig vártuk az indulást.

Ám volt egy kis gubanc, mert az egyik személyi otthon maradt, és később, amikor meglett, a határon derült ki, hogy lejárt. Szóval a társaságnak kitérőt kellett tennie a sarkadi kormányhivatalnál.

Határátlépésünk és megérkezésünk után elindultunk a Három Királyok vízéhez. Közben mentünk, olyan látvány tárult a szemünk elé, amelyet egy alföldi ember nem minden nap tapasztalhat meg. Óriás hegyek magasodtak fölénk, és akkor éreztük, hogy milyen hatalmasak, amikor meg kellett másznunk őket.

Második nap sétánk a Csodavár nevezetű barlangba vezetett, amely a Bihar hegységben található. Beljebb merészkedtünk a barlang belsejébe, amelyet Alvilágnak neveznek. Sajnos páran a szálláson hagyták a fejlámpájukat, de kis csapatunk felülemelkedett a problémán, és párokba rendeződve sikeresen túljutottunk a sötét, nedves, sziklás barlangon.

Ám izgalomból ezután se volt hiány, mert utunk egy meredek hegyoldalon vitt tovább, és nem vettük észre, hogy rendelkezésünkre áll a mászást segítő lánc. Így kapaszkodó

nélkül keltünk át a hegyen, ahol csak egy rossz mozdulat elég lett volna ahhoz, hogy túránk ne folytatódjék ilyen vidéken.

Egy kisebb csoport eltévedt, de walkie-talkie és Freddie Mercury híres ÉÓ-zásának segítségével (amit a walkie talkie elromlásával sokszor használtunk a hegyekben, hogy helyzetjelentést adjunk hollétünkről) sikeresen rátaláltak a helyes útra.

Ezután a Ponor-réten barangoltunk, ahol különváltunk. Egyesek a rétet fedezték fel, míg mások továbbindultak az ottani patak forrásához.

Harmadik nap a Szamos-bazárt jártuk be. Az eredetileg a négy órás túrából hét órás lett, mert nem kalkuláltuk bele, hogy kidőlt fák sokasága nehezíti az útvonalat. Meg persze egyszer-kétszer megálltunk áfonyát és málnát szedni.

Ez a helyszín igazán próbára tette a társaságot: meredek hegyoldalak, kidőlt fák, az igencsak sokáig tartó gyaloglás, és még a darazsakkal is meggyűlt a bajunk. Ám a „Fuxibé” nem lankadt, mert énekekkel tartottuk egymásban a lelket, és kárpótol bennünket a táj szépsége meg az áfonyabokrok az út mentén.

Utolsó napon a mócok templomát látogattuk meg, majd izgalmas négy erdélyi nap után elindultunk Szegedre.

Palásti-Annabring Csenge, 10. B

Boszniába repülővel

„Mi? Minek? Repülővel?” – kérdezhették sokunktól szüleink, mikor bejelentettük a következő utazásunk célállomását, Szarajevót. Be kell valljam, bennem is felmerültek bizonyos kérdések, ezért fel is csaptam a legközelebbi földrajzi atlaszt, hogy válaszokat keressek. Mindenesetre kalandvágyó lévén ezt az utat sem hagyhattam ki.

Egy verőfényes júliusi napon el is indultunk a Balkán szívébe, a vallások kavalkádjába és a véget nem érő emelkedők mekkájába. Így utólag belegondolva különös, hogy Bosznia, illetve a többi balkáni ország nincs a legnépszerűbb úticélok között, hiszen egy igazán páratlan élményről marad le az, aki nem látogat el oda. Talán nem a legtisztább vagy leggazdagabb ország, de akinek hiányzik egy kis kultúrsokk, garantáltan nem fog csalódni. Történelmében nagyon gazdag. Rengeteget tanulhattunk a pár évtizede lejátszódott Jugoszláv konfliktusokról, láttunk számtalan a bombázások során megrongálódott házat, és az első világháborút kirobbantó

hírhedt merénylet helyszínét is meglátogattuk. Az egykori téli olimpia helyszínére is feljutottunk felvonóval.

Rendkívül sokszínű gasztronómiai élménynek tudhatjuk be a háromnapos csevapozást és burekozást, ahol nem csak a minőségre, de a mennyiségre is erősen odafigyeltünk. Ellátogattunk a tengerparthoz közeli Mostarba is, amely a gyönyörű hídjáról, magával ragadó mediterrán filingjéről és a fővároshoz hasonlóan fürge kezű zsebmetszőiről nevezetes.

Eljutottunk Blagajba is, ahol gyönyörű környezetben csodáltuk meg a híres derviskolostort. A fővárosban egy alkalommal egyébként még interjút is készítettek Bukosza Márk-

kal, és mit ad Isten, belekerültünk egy helyi lapba. Bizony mit is mondhatnánk, minket se a baj, se a hírnév nem kerül el.

És ha megkérdezik, miért mentem Szarajevóba, az egyértelmű válasz innentől a „Miért ne?”. Igazából egy köpésre van (tiszta 45 perc repülési idő), gyalog is mehetsz, ha vagánynak érzed magad. Amíg utána nézel, hogy hol adják a legnagyobb csevapot, és biztos helyre teszed a pénztárcád, a siker elkerülhetetlen. Szokásomhoz híven szeretném megköszönni Dékány tanár úrnak a kitűnő szervezést, és Körmendi Zoltán öregdiáknak, hogy elkísért minket.

Ivánkovits Marcell, 11. B

Gyilkosozás és römizés az ofókkal

Mi, a 10. A osztály augusztus 12-től 14-ig voltunk Tisza-ugon egy kis evezős-fürdős programon.

Az első napon, ahogy megérkeztünk és felállítottuk a sátrat, rögtön ugrottunk is a vízbe. Este vacsora előtt Király Tünde Teréz tanárnővel römiztünk, aztán pedig egy gyilkosos nevezetű játékkal játszottunk, amibe Zsódi tanár úr is beszállt. Már csak azt hallottuk a körök végén, hogy, ugye, játszunk még egyet. A játék után kicsit még kint beszélgettünk, és próbáltunk hullócsillagot keresni.

A második napon az volt a terv, hogy evezünk, de ezt hamar elvetettük, és inkább csak pancsoltunk és napoztunk egész nap. Este még néhányan belementünk a vízbe, és kiélveztük, hogy kint hideg volt, a vízben meg meleg van.

A harmadik napunk volt a legkalandosabb. Arra ébredtünk, hogy mellettünk csapott be a villám, és hogy beázott a sátor. Négyen felkerekedünk, és elkezdünk futni papucsban, hálósákkal a fejünkön a házhoz. Ott időztünk egy kicsit, és egyre

több ember érkezett a ház alá ugyanezzel a problémával. Így vártuk reggel a tanár urat, hogy mikor hozza végre a reggelit.

Amikor jöttek értünk a szülők, szomorúan elbúcsúztunk Zsódi tanár úrtól, egykori ofónktól, és álmosan indultunk haza.

Retkes Flóra, 10. A

Isteni beavatkozás a Dunán

A 11. B tízenhárom fős csapata (11 diák és 2 kísérő tanár) június 24-en indult útra Dunaföldváról.

Miután sikeresen bepakoltunk a kenuba, elosztottuk a csapokat, és vízre szálltunk; kezdetét vette a megerőltető evezés kemény fél órán keresztül, mikor is a fáradalmakra tekintettel sziesztát kiáltottunk, és csobbantunk is egyet. Ezután eljutottunk első szálláshelyünkhöz: egy szimpatikus kis strandhoz. Itt gyorsan letáboroztunk és megvacsoráztunk, majd viszonylag korán nyugovóra tértünk (a sok szűnyog miatt). Az első nap 28 kilométert eveztünk.

A második nap a kellemesnél kicsit korábban kelve megreggeliztünk, majd útra is keltünk. Evezésünket meg sem szakítottuk délután egyig, amikor is üres bendőinkre hallgatva megálltunk ebédet készíteni. A főszakács természetesen Dékány tanár úr volt, aki megcsillogtatva remek bográcsoszási tudását csodás ebédet dobott össze nekünk.

Ebéd utáni ejtőzés gyanánt kenuinkból katamaránt alkotva intenzív csorgásba kezdünk. Eme szünet alatt a többség a pihenésnek szentelte idejét, de volt, aki inkább a vízről való horgászatot részesítette előnyben.

Egy pár órával később az egyik legrátermettebb kenus csapatnak sikerült valamilyen rejtélyes módon beborulnia, de egy evezőn kívül nem volt más áldozat. Az incidens után egy órával már sötétedett, és még mindig nem sikerült szálláshelyet találnunk, ráadásul a harci morál sem volt az egekben. Szerencsére egy kedves öregúr megmentette a napot, amikor meg-

engedte, hogy a nyaralója előterében és kertjében aludjunk. Ezen a napon 41 kilométer került a hátunk, illetve a kenuk mögé.

A harmadik nap ráérősen készülődünk, majd kenuba szálltunk. 12 km nyugodt evezés után betértünk a rezéti Holt-Dunában, ahol, ha lehet, még az eddiginél is nyugodtabban evezünk kereken 14 kilométert – igaz, a sodrás itt nem segített rajtunk, viszont a táj nagyon szép volt. Miután kiértünk innen, kipakoltunk, kocsiba ültünk, és ezzel véget is ért a kalandunk. Kemény napok álltak mögöttünk, de emberebbnek és dékányabban éreztük magunkat. Köszönet az élményért!

Zoltai Máté, 11. B

Piarista rap, medencés birkózás – Az idei PYM-ről

Július 1. és 7. között rendezték meg a 2019-es Piarist Youth Meetinget, aminek a Felvidék egyik legszebb városa, Nyitra adott otthont. Szegedről Czeglédi Zsolt SchP és Tóth Gábor szerzetesjelölt kísért el minket erre a hétre.

A nyitó ceremónián a magyar küldöttség egy szép liturgikus éneket adott elő, a házigazdák helyi táncokat mutattak be, lengyel testvéreink a saját különleges perecükkel érkeztek.

Minden reggelt nyitótáncsal kezdtünk, amelyet a szervezők találtak ki és mutattak be. Ezután a megadott témákat boncolgattuk, este pedig mindenki beszámolt a napjáról.

A kint töltött hét alatt megnéztük a várost: Nyitra egy nagyon kellemes hangulatú, barátságos helynek bizonyult. Túráztunk a Zobor-hegyen egy erdei ösvényen, ahol még idegenvezetéssel is eltévedtünk. De végül megtaláltuk a végállomást, ami egy kápolna mellett volt. A szürkületben kezdődő és már sötétben véget érő mise kifejezetten egyedi és szép volt.

A PYM-eken nem szokatlanok az esti táncos multságok, ahol a lengyelek által koreografált már-már legendás piarista táncokat gyakoroljuk időről időre. A szlovák szervezők vagy nem voltak még az őszi krakkói találkozón, vagy csak nem kalkulálták be ezt a programba, mert egyszer sem volt ilyen. Helyette az egyik este egy zenei fesztivál szintjét meghaladó bulit rendeztek DJ-vel és egy ex-piarista diák rapzenéjével.

Ez egy üde színfoltja volt a hétnek, bár hiányzott az igazi piarista party. Így a rutinos pymesek az egyik este beindították

a mindenki által ismert latin slágereket, és kezdődött a multság. A szervezők a zajsintre hivatkozva hamar lefűjták ezt, mert állítólag a helyi rendészeti szerv is csatlakozott volna a bulihoz...

Talán a hét egyik fénypontja szórakozás szempontjából a vízi délután volt, ahol különféle hűsítő programok vártak bennünket, például egy medencés csata és birkózás.

Egy workshop keretében röplabdabajnokságot is szerveztek, amelyet a magyar öregdiákcsoport nyert meg.

A hét második felében ellátogattunk Trencsén városába is. Itt sárkányhajóztunk, ami ugyan fárasztó volt, de egyben móka is: fürdőztünk egy nem túl felszerelt uszodában, mármint volt egy csúszda meg még két medence, de feltaláltuk magunkat, és jól szórakoztunk. Van egy mondás, hogy a PYM-eken mindig a magyarok csinálják az ad hoc bulit. Ez most is így volt.

Szabadtéri misére és szentségimádásra is sor került, ezek megérintették a résztvevőket. Az utolsó előtti este pedig a jelenlévő piarista atyáknál lehetett gyónni és közbenjáró imát kérni. Az egész este hangulata hihetetlen volt, mindenki megtalálhatta a kapcsolatát a Mindenhatóval.

Összességében nem a legaprólékosabban megszervezett PYM volt, de így is nagyon jól éreztük magunkat.

Boga Szabolcs – Knipf Blanka

„A lapot állítva tartod...”, avagy konstans küzdelem a földrajzi erőkkal

Azt hiszen, már több generációnyi piarista diák hallhatta az így kezdődő mondatokat Tözsér tanár úr szájából. Az ezt követő reakciók a gyomorgörcs, a félelem és a rettegés. A 4 kérdéses röpdolgozat gyorsan lement, és 2-3 perc múlva már mindenki sejtette az eredményt. De most ne az „alap” földrajzról beszéljünk, hanem az emelt formájáról „pro és kontra” megközelítésben!

Miért is volt jó magasabb szinten művelni a geográfiát?

Számomra mindenképpen Tözsér atya személye miatt, aki a szokatlan, de vicces megnyilvánulásai miatt is emlékeztet. Akik úgy döntöttek az érettségi éve előtt, hogy földrajzból tennének ötödik heti 3x45 percnyi „közvetítésre” és „vak-térképészre”.

Saját tapasztalatomból kiindulva valamint két és fél év távlatából visszagon-dolva teljesen megérte. Mondjuk, nem mindegyik részét élveztem. Mikor másodjára rágtam magam végig a légkör földrajzán vagy az éghajlati övezetességen, már-már unalmas volt. De a gazdaságföldrajz mindig tartogatott újdonsá-gokat, főleg azért, mert lehetett kötni az éppen aktuális politikai és társadalmi fejleményekhez a nagyvilágban. Talán ennek is köszönhető, hogy az egyete-men az ilyen jellegű tárgyak jól mennek. Sose lehet tudni, mi lesz majd a későbbi életedben fontos.

Mindenképpen pozitívum volt, hogy mindkét évben indulni kellett egy neves országos versenyen, amire a készülé-s macerás volt a többi tárgy mellett. Vi-szont maga a verseny nagyon élvezetes volt, főleg azért, mert kétfős csapatok-ban veselkedtünk neki az egésznek.

Említést kell tenni a már-már legen-dássá vált országok-zászlók-fővárosok megmérettetéséről is. (Amit e cikk írója kétszer nyert meg.) Valamint kiemelke-dő élményt jelentettek a tanár úr gyakori élménybeszámolóai a világ számos pont-ján tett utazásairól.

Több földrajzos témájú filmet tekin-tettünk meg, illetve egzotikus népek ze-néjébe hallgatunk bele.

A legfőbb negatívum a foglalkozások kései időpontja volt, 7. és 8. órákban, de volt, hogy a 9. órában is műveltük a föld-rajz csodálatos tudományát.

Mindenképpen megérte ezt az emelt órát választani, és emelt szinten érettsé-git tenni belőle, ami a jó felkészülés és felkészítés miatt nem volt annyira nehéz, mint ahogy előtte gondoltam.

Boga Szabolcs Tamás, öregdiák

4 kérdés, amit megkapsz, ha bölcsésznek állsz

Mi az a bölcsészkar (röviden: BTK)? Ott képzik a tanárokat a Tanárképző Központban (röviden: TKK), például engem, aki magyar-történelem szakra jelentkeztem. Ha 11. és 12. osztályos vagy, és megfordult a fejedben, hogy a BTK-ra vagy a TKK-ra jössz, néhány kér-désre előre válaszolok neked.

1. Mennyire kötött az órarend?

Két fő órátípusunk van: szemináriu-mok, amelyekre kötelező bejárni, illetve előadások, ahová nem kell feltétlenül, de ajánlatos. Az előbbi támogatja az utóbbit, és ha ott jól teljesítesz, akkor elvileg az előadáshoz tartozó vizsgával sem kell sokat bajlódni.

Ha minden órára bejársz, hamar szem-besülsz azzal, hogy bizony az a festői,

romantikus kép, hogy te 10-ig alszol, és utána indul a nap, nem létezik. Vagy leg-alábbis nem ebben a formában. Nekem például hétfőtől szerdáig 8-18 óra között folyamatosan vannak óráim, de cserébe csütörtökön és pénteken elszórta 1-1. A fennmaradó időt el lehet tölteni a TIK-ben (nagy üvegépület az Ady téren, könyvtár és miegymás) vagy valamelyik közeli ven-déglátó egységben.

Pluszpont a TKK-nak, hogy előre össze-pakolják az órarendet, és neked csak fel kell vened a kurzusokat (ott így nevezik az órákat). Ennek előnye, hogy az óraren-ded ütközésmentes. Hátránya, hogy a KRÉTÁnál is rosszabb Neptunban biztosan nem tudod akkorra felvenni az adott tan-tárgyat, amikor kellene, mivel a rendszer kifagy, lefagy, kidob vagy „csak” nem jele-nik meg a kurzus.

2. Büfé szakra jársz?

Az első héten többet töltesz a büfében, mint tanteremben, de utána ez megválto-zik. Ahogy szaktársaimmal összeszámol-tuk, a második hétre a termés 40 oldal kézzel írt órai vázlat, és heti szinten 100-200 oldal kötelező olvasmány, ami ezen tempóban a 14 hetes félév végére 1500-3000 oldal lesz. Bár a büfében is lehet eze-ket „fogyasztani”.

3. Tudsz-e már krumplit sütni?

Lassan leszámolhatsz azzal a felfogás-sal, hogy bölcsészként a Mekiben vég-zed. Szerencsére azt mondják az okosok: akkora a tanárhiány, hogy úgyis elkelsz gyorsan.

Bár vannak gondolatok, amelyekről két-ségbe esek. Most már tudom, hogy Sze-ged és Pest igazából egy város, így, mint láthatjátok, tudok teret hajlítani. Tudtátok, hogy József Attila és Hamvas Béla egy és ugyanazon lélek? És állítólag városunk azért sugárutas szerkezetű, mert a költői lélek fénye azon keresztül ér el hozzánk.

4. Milyen a közösség?

Fogsz találkozni öregdiákokkal. Ne-kem töris szaktársam kettő is van az én évfolyamomról. Idősebb öregdiákok közül törin, illetve magyaron Körmen-di Zoltán és Papp Bence (2017A) azok, akik köl-tőcsokkal láttak el az első két hétben.

A szakpárom önmagát a helyi KGST szervezetként definiálja, tükrözve az ösz-szetartást. Sokatoknak ismerősek lehetnek a nálunk használt fogalmak: körlevelek, csopichat, Google Drive, jegyzetmegosz-tás, latin lecke másolás reggel 7-kor avagy a „Van egy szendvicsed?” kérdés dél körül. Nagyjából olyanok vagyunk, mint egy gimis osztály, csak családiasabban, mert 8-an vagyunk.

Egyetemi szinten is nagyon jó a közös-ség. Mindig van valami program, bárki-vel leülhetsz beszélgetni, függetlenül a beosztásától. A hallgatók nyíltan tudnak beszélgetni az oktatókkal, és meg lehet vitatni bármilyen kérdést, ami belevág a témába.

Összefoglalva: Tetszik? Nagyon! Nehéz? Háááát... Megéri? Eddig úgy néz ki, igen. Bölcsésznek lenni jó.

Bali Erika, öregdiák

GONDOLJ BELE, MIT ÉREZ SZEGÉNY FÖLDRAJZÓRAI MILKA CSOKI, AMIKOR MEGESZED. NA, UGYE, HOGY MEGÉRI LECKÉT ÍRNI?! SAVE THE CHOCOLATE!

Veganizmus – tényleg olyan környezetkímélő, ahogy hisszük?

A mai társadalom legnagyobb jelentőségű meg nem oldott problémája: a klímaváltozás. A csapból is ez folyik, nem véletlenül.

Vészesen fogy a megoldásra fordítható időnk, és mivel a legbefolyásosabb cégeknek nemes egyszerűséggel nem gazdaságos változtatni, jó esély van rá, hogy az emberiség történelme lassan lezárul, annak ellenére, hogy rengeteg civil próbál hatékonyan harcolni a problémával. Logikus megoldásnak tűnik a veganizmus, hiszen megspórolható például az a rengeteg víz/ takarmány, amit az állatoknak adnak. A vegánok ugyanis semmilyen állati eredetű terméket nem fogyasztanak (se tojást, se tejet és tejszármazékokat, sőt még mézet sem).

De tényleg ilyen környezetkímélő ez? Egy mostani kutatás ezt a kérdést vizsgálta 10 különböző étrend bevonásával. Ennek során kiderült, hogy téves az a megállapítás, hogy vegánnak lenni a legkörnyezetkímélőbb. Hogy miért? Annyi az egész, hogy a különböző növényeknek más és más termőföld kell, tehát

ha az egész világ vegán akarna lenni, termőföld hiányában nem lenne fenntartható.

A másik szempont az exportált termékek beszerzése. Ha abból a célból lesz valaki vegán/vegetáriánus, hogy ügyeljen a környezetre, akkor nyilván figyelembe kell vennie, hogy az adott zöldséget/gyümölcsöt/gabonát milyen forrásból vásárolják, hiszen nem mindegy, hogy 20 km-t vagy 4000 km-t utaznak, és az sem, hogy milyen szállítási móddal juttatják el hozzánk. Néhány trendi, vegán étrendbe tökéletesen beilleszthető finomság, mint például a quinoa, az

avokádó, a mangó valamint sok más egzotikus gyümölcs és zöldség nagyon kevés forrásból szállítva számít etikusnak.

Természetesen a mai világban nem igazán lehet a szemét- és károsanyag-kibocsátást megakadályozni. Azt gondolom, hogy nem tudunk tökéletesek lenni ezen a téren sem, de ha a tőlünk telhetőt meg tesszük, hosszú távon segíthetünk a Földnek. Pár teendők közé tartozik, hogy megpróbáljuk a műanyagot visszautasítani, a magyarországi termelőket támogatni, amennyire csak lehet, és átgondolni a vásárlási szokásainkat. Aki el akarja érni az extrém szintet, az elmehet workshopokra a témával kapcsolatban, valamint részt vehet közösségi projektekben is.

Maróti Dorka, 10. A

Ács-Sánta Jázmin: Elégia a bolygóról

Ajándék, mit ingyen kaptunk,
Ám becsülni nem akarunk.
Oly természetes talpad alatt a fű,
Mint cérnagombolyagban a tű.

Szürke füstoszlop, mi eltakarja a Napot.
Hol fog megfoganni majd a magzatod?
Ezer év egy nejlonzacskó élete,
Ez a kor a Föld végzete,
Ha nem jön meg fiaid értelme.

Ó, égő Amazonas, földindulás, árvizek,
Fullasztó lelkiismeret,
Növények helyett immár holtfoltok,
Alattunk rég elveszett,
Ósi bizalomcsontok.

Magadat észre már nem veszed,
A vízben sem látod saját tükörképedet.
Halálos tornádók sora,
Isten büntető csapásainak
Fájdalmas ostroma.

Egy zacskó 300 éves utazása

Fiatal egyetemista lány lépett be a pékség ajtaján. Egy darabig tanács-talanul álldogált, nem tudta eldön-teni, hogy aznap is kakaós csigát egyen, ahogy általában, vagy most kivételesen pizzásat válasszon.

Az unott arcú eladó a hűtőnek dőlve pörgette a telefonján a Facebookot. Miután semmi érdekes nem jelent meg a hírfolyamban, számonkérően nézett a lányra, aki ettől elpirult, bocsánatot kért a határozatlansága miatt, és egy kakaós csigára mutatott. Az eladó lecsapta a telefonját a pultra, egy átlát-szó műanyag kesztyűbe dugta a jobb kezét, a másikkal pedig letépett az asz-talon fekvő csomag tetejéről egy köze-pes méretű zacskót, beledobta a kaka-ós csigát, és beütötte a gépbe az árát.

A lány PayPass-szal akart fizetni, az eladó a telefonról fel se pillantva ve-tette oda, hogy náluk ötszáz forint alatt nem lehet bankkártyával fizetni. Kiborította hát a pénztárcája tartalmát a pultra, kiszámolt a maréknyi apró közül kettőszázkilencvenöt forintot, és kísértelt a pékségből. Még mindig vö-rös volt az arca. Szégyellte, hogy ilyen

zavarba hozta ez a nemtörődöm eladó, aki egész nap a Facebookon lóg. Erről eszébe jutott, hogy megnézzé a Mes-senger-üzeneteit. Mivel nem írt senki, végigpörgette a hírfolyamát, hátha történt valami. Frissítette párszor, az-tán elindult az egyetem felé. Széthúzta a zacskót, beleharapott a csigába. Az első pár harapás után kivette a zacskó-ból, mert zavarta, hogy csörög a szája körül, és kidobta az első kukába, ami mellett elszélt.

A villamosmegálló menetrendet tar-tó oszlopára szerelt kuka annyira tele volt tömve, hogy a lány még el se tűnt a sarkon, amikor a zacskót a tavaszi szél gyöngéden elemelte a kávéfoltos elvi-teles pohár és az elbarnult húsú alma tetejéről, s a sínekre sodorta. Szélcsend állt be, a zacskó meglapult a sínek kö-zött, aztán egyszer csak egy gumitalpú csizma taposott rá. Valaki átrohant a túloldalra, talán nem idevalósi, és nem tudja, melyik oldalon is kellene felszáll-nia a villamosra. Egy ekkora egyetemi városban sokan vannak, akik nem tud-ják, merre menjenek és hova tartanak.

– Ne haragudjon, fiatalember, valami

ráragadt a talpára! – bökte oldalba a vil-lamoson egy fehér hajú hölgy a gumi-csizmás fiút, aki mérgelődve húzta ki a talpára ragadt rágóból a zacskót, majd amikor a néni leszállt, a két ülés közé tömte. A zacskó egy egész hétig villa-mosozott, amíg egy nap törpe ujjak ráncigálták ki a két ülés közül, közben el is szakadt, egy darabkája beszorulva maradt a sárga fém üléskeretek között.

– Fúj, Boti! Ki tudja, milyen bacik van-nak rajta, add ide azonnal a kezed!

A kis ujjak erősen szorították a zacskót, a vöröstre lakkozott körmöknek mégis sikerült kitépni közülük. A zacskó egy bokor aljában landolt, elakadt egy hegyes ágon. Több mint négy szépséges évig maradtak együtt ösz-szekapaszkodva a dús zöld levelű ágakkal. Egy igazán forró nyár után, amikor a bukszus napégette leveleit apró kártevő bogarak támadták meg, és a paneltömbben lakók már nem akarták tovább nézni a haldokló bok-rot, sárgamellényes vékony, magas férfi érkezett, és ásóval kifordította a föld-ből. A zacskót lehúzta az ágról, ugyanis nem szerette a szemetelést, a zsebébe dugta, hogy majd később kidobja. Ám a kocsmá felé biciklizve megszökött a zsebéből, talán nem látott még eleget a világból.

Hagyta, hogy az őszi fuvallatok ma-gukkal vigyék a télbe. Kukásautóval és kamionszélben is utazott, városról városra, országról országra repült. Egy-szer újra meg is állapodott, terebélyes japánakác rózsaszín puha virágai csá-bították el. A zacskó kitartott mellette akkor is, amikor a fa megkopaszodott, de hat szép hónap után a kegyetlen téli jeges szél eltépte tőle.

Hosszú utat tett meg, kétszázhetven évig tartott, mire eljutott a tengerhez. Háromszáz évvel azután, hogy az egy-kor pirulós egyetemista lány hosszan tartó, méltósággal viselt betegség után távozott az élők sorából, a zacskó a vízen lebegő társaival, az öblítő-s flakonokkal, a vattavégüket vesztett fülpiszkálókkal és szívószálakkal össze-kapaszkodva egész szigetet alkotott. Akkor először úgy tűnt, végre megér-kezett.

Boldog Daniella

Könyv, videójáték és filmsorozat egyben? Igen, a Vaják!

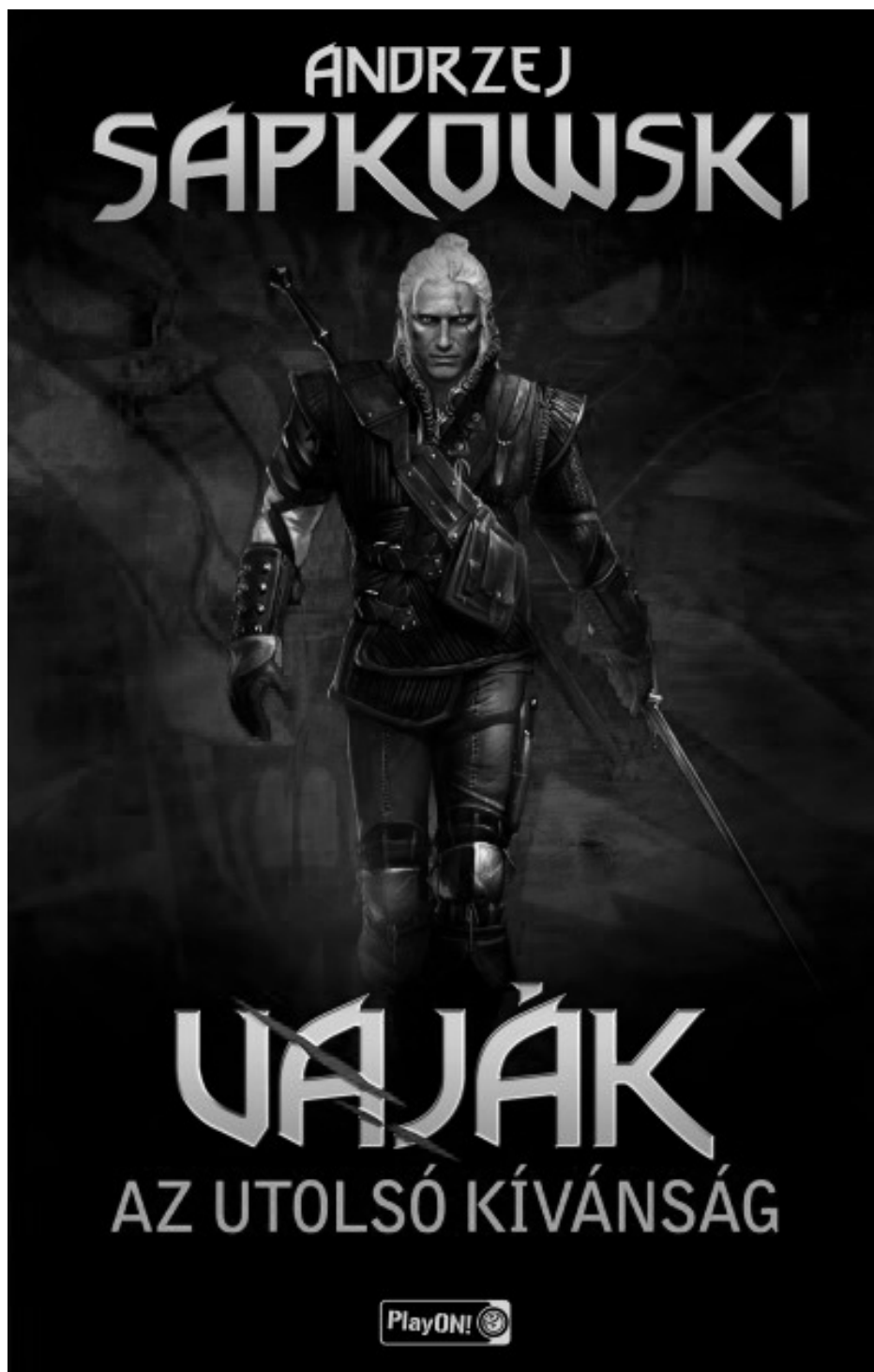
Mi is lehetne izgalmasabb a világon egy jól megírt fantasy történetnél? Ugye, hogy semmi! Ezt nyújtja számunkra a szívemhez nagyon közel álló *The Witcher* sorozat.

A *The Witcher*, vagy magyar címén a *Vaják*, egy ma már ünnepezt lengyel író, Andrzej Sapkowski tollából származó könyvsorozat, amely később ihletként szolgált három kiváló videójáték elkészítéséhez. Emellett a Netflix is ígéretes adaptációt készít belőle, amely idén decemberre várható. Magyarul akár könyvmoly, akár gamer, akár sorozatfüggő az ember, bátran belevetheti magát a *Vaják* univerzumába. Hát mi ez, ha nem kolosszális?

A történet röviden Ríviai Geralt, a szörnyvadász veszélyes és kalandokkal tarkított életét mutatja be. A sztorit a sorozatos balszerencsék, konfliktusok és csavarok lendülete hajtja, így akarva is kihívás lenne megunni a cselekményt, amit Geralt és az összes karakter egyedi és színes személyisége csak tovább fokoz. Az író rengeteget merít a skandináv és szláv mitológiából, így ezek szerelmeseinek csakis ajánlani lehet a művet.

A videójátékok kapcsán különösképpen érdemes kiemelni a zenét. Marcin Przybyłowicz, Mikolai Stroinski és Percival szereztek a harmadik rész összes dallamát, és enyhén szólva hátborzongatóan jók. A világon bárkinek tudom ajánlani őket, akinek van füle, hát hallja.

Amíg a kaland, a mitológia vagy akár a zene szó hallatán felkapjuk a fejünket, a *The Witcher* biztosan tartogat valami érdekeset számunkra. Érvélem mellett szól az a számos díj, amelyeket az író és a játékefejlesztők az évek során bezsebeltek.

..... Ivánkovits Marcell, 11. B

Két egyetemen egy fenékkel

Kalandvágyból és tapasztalatszerzés végett úgy döntöttem, belevágok az Erasmus Programba, amely egyetemistáknak teremt lehetőséget arra, hogy felsőfokú tanulmányaik keretében külföldre látogassanak. Sikeres lett a pályázatom, így egy félévet Londonban tölthetek – ösztöndíjjal.

Az Erasmus Program az Európai Unió által létrehozott és támogatott kezdeményezés, amelynek keretében főleg egyetemista hallgatók egy vagy két félévet tanulhatnak egy külföldi ország egyetemén. Ehhez az anyagi támogatást az EU nyújtja, az otthoni egyetemed küld téged a vele partnerségben álló intézményhez.

Már az egyetemi tanulmányaim első évében hallottam erről, és azóta terveztem, hogy élek a kihagyhatatlan lehetőséggel. Így harmadik évem első félévében hosszas ügyintézés, papírmunka és a bürokratikus huzavona után belevágtam a dologba.

Viszont azzal, hogy Nagy-Britanniában vendégeskedek, az otthoni tanulmányaimat is folytatnom kell, így a hazai tárgyaimat is fel kellett vennem. Két ország, két egyetem! Durva, igaz?

Ráadásul januárban vizsgáim is lesznek. Kettős terhelésben végzem ezt a szemesztert, ami rövid távon kimerítő, de hosszú távon meg fog térülni. Ugyanis lassan már elvárás, de mindenképpen hatalmas előny a munkábaállásnál, ha a jelentkező rendelkezik a külföldön szerzett tudással vagy tapasztalattal.

Kinti tapasztalatok

Az első héten csak bejelentkeztem és regisztráltam, így a tanítás nem indult be. De ez még jól is jött. Az egyetemek közötti adminisztrációs malőr kis híján az egész Erasmus-kalandomat elkaszálna, de végül minden megoldódott. Így most már kimondhatom, hogy a Brunel University-n fogok politikát tanulni ebben a félévben.

Itt és más egyetemeken is a beilleszkedés megkönnyítésére minden 4-5. éves zöldfülű mellé egy tanárt rendelnek, aki foglalkozik velük, mentorként segíti őket. Így próbálják

megakadályozni, hogy kihulljanak a rendszerből. Erre azért is van szükség, mert az angol állami középiskolák nem adnak se olyan mélységű tudást, se olyan nevelést, mint a hasonló magyar intézmények (olyan magas szintűt meg egyáltalán nem, mint a Piár). Ezt több kint élő és gyerekeiket helyi állami iskolába járató ismerősöm és rokonom is alátámasztja. Így kell a támasz és egy biztos pont a 18-19 éves fiatalok életébe, mikor bekerülnek a felsőoktatásba.

Az első hetem a beszokásról és a brit ritmus felvételéről szólt, amelyhez sok mentori segítséget kaptam. Egy vagy maximum két órában van egy napon, de itt egy előadás 120 perc (az otthoniak 90 percesek). Nagyon megterhelő végig koncentrálnom. Meg kellett szoknom, hogy angolul beszélnek, és lesznek szavak, amiket nem értek elsősre.

A tárgyaim főleg a brit politikára és az amerikai politikai életre fókuszálnak. Az eddigi kedvenc tárgyam a Parliamentary Studies, aminek keretében majd a brit parlament alsóházába is elvisz az oktató.

Az egyetem alapjaiban teljesen más, mint otthon. Egy a várostól távol eső kampuszon van az összes épület, beleértve a kollégium is. Nagyjából 8-9 ezer diák jár az egyetemre, de mivel annak területe hatalmas, így nincs tömegérzetem.

A kedvenc helyem eddig a könyvtár, lehet csöndes környezetben tanulni, és még a beadandó dolgozatokhoz is tudnak segíteni a külön erre a feladatra alkalmazott oktatók. Apró beadandók! Itt vizsga alig van, a diákoknak egy őszi és egy tavaszi saját munkát kell elkészíteniük, amit a tanár értékel. Ez számomra furcsa, mert otthon ez gyakran belépő egy vizsgához. A tudás átadása is más jellegű a briteknél, a tanárnak nincsen tankönyvhöz kötve a keze, szabadon taníthat.

Összességében eddig egy nagy hullámvasút az Erasmus-kalandom, de a nagy völgyet követően most a hegy ígéretesen néz ki, és várom, milyen meglepetések érnek az elkövetkező három hónapban.

Boga Szabolcs
öregdiák

MINDEN ATTÓL FÜGG, HONNAN NÉZED. AZ EGYES IS CSAK A VALÓS SZÁMOK HALMAZÁN EGYES. A HÉTVEGI SZÁMOK RENDSZERÉBEN MIT SEM SZÁMÍT.

Mit írnak ma Dugonics Andrásról és a piaristákról?

Kicsit körbenéztünk a neten és a könyvtárban, hogy mit írnak manapság a rendről és iskolánk névadójáról. Hiszen – ahogy olvashattad nyitó cikkünkben – hamarosan születésnapot ünnepelünk. Arra pedig illik felkészülni.

„Dugonics András vérbeli tanár volt. Olyan ember, aki sokat járt színházba – ami egyébként nem volt gyakori a szerzetesek körében. Azt mesélik, egyszer-kétszer elkapta a csintalan diákokat, akik fizetés nélkül akartak belőgni a teátrumba. A csíny mögött viszont ott volt a motiváció és a szomorú tények: nem tellett jegyre. Ám ő ahelyett, hogy megbüntette vagy hazaküldte volna a diákokat, saját pénzéből vette meg nekik a belépőt, és hagyta, hadd nézzék meg az előadást, elvégre javukra válik.” – olvashatjuk Tóth Anett cikkében a Délmagyar online változatában.

„Tanulhattak nálunk a kitelepítésből hazakerülő arisztokraták, egykori csendőrök gyerekei, Kecskeméten pedig tucatnyi kispapnak készülő, egyházi támogatásra szoruló fiatalember is. Olyan családokról volt szó, akik a nehézségek között is vallásos nevelést szerettek volna biztosítani a gyermekeiknek. A diákok zöme bentlakó volt, így a szabadidejükben is irányítanunk kellett őket. Sokszor nemcsak tanárként, hanem apaként is gondoskodtunk róluk. Oázis lehettünk egy elszivatagosodó világban.” – Jelenits István egykori tartományfőnök egyik válasza a Magyar Nemzet interjúkérdésére, amely a rend Kádár-rendszerbeli működésére kérdezett rá.

„Maga Dugonics András egyébként a matematika szépségein keresztül irányí-

totta a figyelmet Istenre. Úgy vélte, ami felsőbbrendű, az hozta létre a tudományt, annak összes titkával és szépségével együtt. Munkája mögött érződött a hite.

A piaristák kezdtek el először magyarul tanítani, s mivel Dugonics András asztala a matematika és a fizika volt, így neki kellett ezekből a tudományokból könyvet készítenie. Több, a matematikaórán ma is használt szavunk tőle származik. Egyesek szerint a háromszög szavunk azért szög-re és nem pedig szegre végződik, mivel ő Szegeden élt. A dél-alföldi nyelvjárás fő jellemzője pedig az ö-zés.” – olvashatjuk Tóth Anett fentebb említett cikkének folytatásában.

„Személyekhez fordulva lehet igazán tanítani – vallja Jelenits István piarista szerzetes a Lélek és betű című portréfilmben, amelyet örökfogadalmának 60. évfordulója alkalmából mutattak be múlt héten, Ágoston napján a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola dísztermében. A jó időzítés rendezői erény: Szent Ágostonnak minden bizonnyal nagy szerepe volt abban, hogy tanári pályára lépett az egykori piarista diák, aki az államosítás évében kötettszámra „falta” az igazságkereső egyházatya hazamenekített latin nyelvű műveit. A következő jubileum – Jelenits István pappá szentelésének 60. évfordulója – november 29-én lesz, amikor a Duna Televízió is műsorára tűzi a portréfilmet, két piarista öregdiák, Novák Tamás filmrendező és Maróti-Agóts Ákos állatorvos alkotását.” – A Magyar Nemzet cikkéből idéztünk.

„A tanár és a diák kapcsolatáról, egymáshoz való viszonyulásával kapcsolatban is a többlet fontosságáról beszélt Wettstein József piarista szerzetes, aki szerint a tanár és a diák, noha különböznek életkorilag, mégis közösek a kereszténységükben.

– Legyen több az iskolánk, mint iskola. Egyházi közeg legyen! Olyan közeg, ahol az erős segíti a gyengét. Ahol a gyenge nem él vissza gyengeségével, hanem nyitott arra, hogy az erős segítse őt – foglalta össze homíliája lényegét a piarista szerzetes, és felszólította a jelenlévő diákokat és tanárokat, hogy működjenek együtt a többletet ajándékozó Szentlélekkel.” – Wettstein Józsefnek a Váci Gimnázium venisanctéján elhangzott szavait a vasarnap.hu idézi.

„Az idén különösen ünnepélyes esemény volt a váci Piarista Gimnázium és Kollégium tanévnyitója, hiszen a székesegyházban tartott Veni Sancte után leplezték

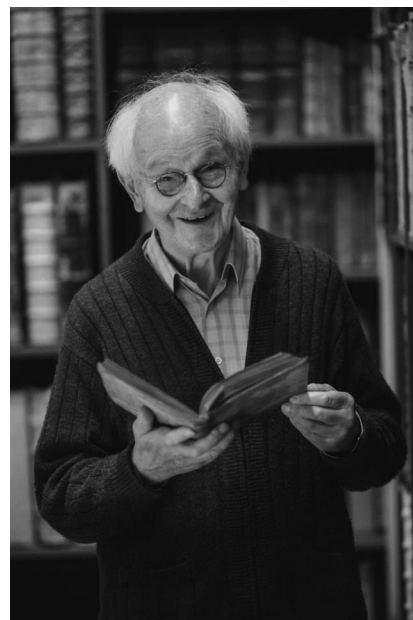
le Kornis Gyula (1885–1958) piarista szerzetes, paptanár, filozófus, kultúrpolitikus, államtitkár szobrát.

Kornis Gyula helyi hősnek tekinthető, hiszen itt született, itt nevelkedett, itt választották országgyűlési képviselőnek – emlékeztetett az avatáson jelen lévő Rétvári Bence államtitkár.

Schmidt Mária történész, a Terror Háza Múzeum főigazgatója egyebek mellett kiemelte: Kornis Gyula tudatában volt annak, hogy a műveltség és a kitanultság felelősséggel is jár, vagyis akinek jut a szemle jóból, aki képes azt feldolgozni, alakítani és alkalmazni, annak kötelessége ezt a tudást a köz javára kamatoztatni.” – Az MTI közleményét a Magyar Kurír idézi.

„Közel 200 diák vett részt a piarista kórusok kanizsai találkozóján 2019 tavaszán. A rendezvény ötletgazdája, a Piarista-iskola énektanára, Ráczné Bella Cecília megnyitójában elmondta: a kórustalálkozó sora 1996-ban indult, hiszen ekkor indultak újra a katolikus iskolák. – Szerettük volna jobban megismerni egymást, barátságokat kötni, mely mára maximálisan teljesült, hiszen az idei rendezvényre Szegedről, Kecskemétről, Budapestről, Budakeszről és Mosonmagyaróvárról érkeztek kórusok.” – Részlet a Zsol.hu írásából.

„Hét osztály fiatal érkezett cserélátogatásra Kecskemétre a piarista iskola salgburgi testvériskolájából. A szűk egy hét alatt nemcsak a híros várossal ismerkedtek, hanem egymástól is sokat tanulnak.” – Részlet a hiro.hu egyik cikkéből.

Mitől működik egy kapcsolat?

Jó kérdés. De a válasz talán nagyon egyszerű: félünk a magánytól és vágyjuk az elismerést.

Amikor kapcsolatot alakítunk ki, akkor a legnagyobb odafigyelésre, energiára annak fenntartásához van szükség.

Van pár módszer a sikeres kapcsolat kialakítására és fenntartására, amit egyesek ösztönszerűen, mások tanulással sajátítanak el. Ezek közül körülbelül 5-ön lehetünk

1. Az első és legfontosabb, hogy akárkivel beszélünk és létesítünk kapcsolatot, az előítélet árnyéka se legyen bennünk!
2. A második a meghallgatás. Még a cikk elején említettem, hogy az ember vágyik az elismerésre és arra, hogy valaki meghallgassa. Vagyis néha csak annyi kell, hogy odafigyeljünk a másikra, ahelyett, hogy a szavába vágva magunkat próbálnánk előtérbe helyezni. Mindig mindenkinek jólesik, ha beszélhet magáról, az életéről. Ez a pár perc igazán nem nagy energia egy barátság kialakítása során.
3. Keresni a közös pontokat, az azonos érdeklődési köröket, amiről ő is és én is szívesen beszélünk. Pónilovak, macskák, kutyák és közösen utált emberek kibeszélése hozza össze igazán az embereket.
4. A negyedik a humor, ami egy cseppet elcsépelet, persze, de így is a toplistán van. A jókedvet, a mosolyt és az örömet mindenki szereti, és ezt egy-egy viccel vagy egy helyzet elbagatellizálásával is el tudjuk érni.
5. Az ötödik az, hogy fontos az az idő, amit a másikra fordítunk. Ha időt adsz a másiknak, akkor te már adtál valamit a kapcsolatba, ami „idővel” meg is térül.

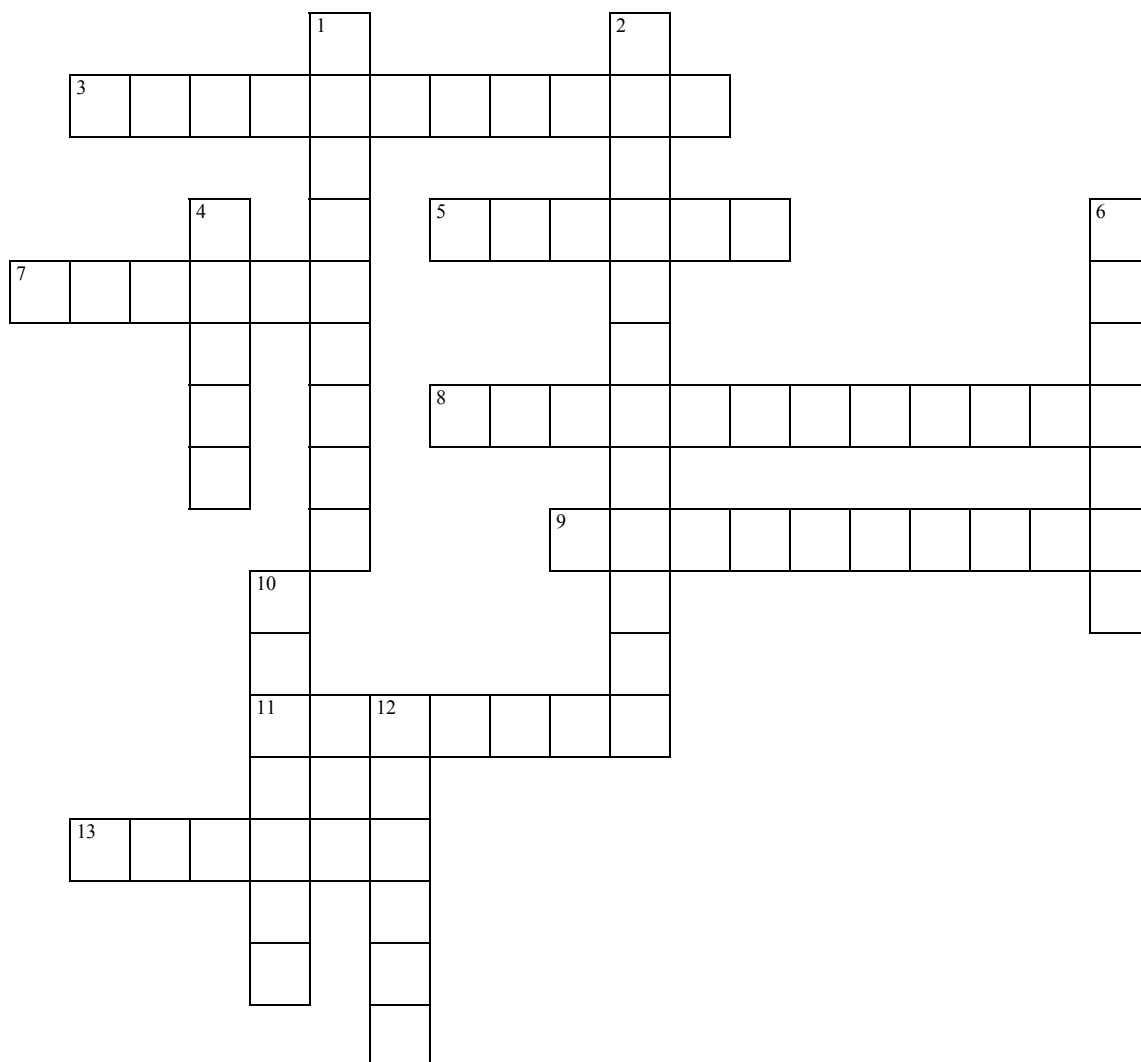
És persze a meglévő kapcsolatoknak sem árt.

- + 1 Az utolsó, ami nemcsak a barátságok építésében segít, hanem a párkapcsolatokban is. Az, hogy élj. Mindenki izgalmas életet szeretne, és ha te így teszel, vonzóbbá teszed az életet más számára.

Magyar Misu, 12. A

Na, végigolvastad? Nyerj vele!

Töltsd ki! Fotózd le, és küldd el a piarfutar@szepi.hu címre! Ha szerencsés vagy, tiéd lehet egy könyv. A nyertesek nevét a következő számban közöljük. A nyereményt az ofővel küldjük.

Vízszintes

3. Itt gyalogtúráztak a 8. A-sok.
5. Erre a tájegységre látogatott el a Fuxibé (10.B).
7. Ilyen műfajban írt verset Ács-Sánta Jázmin a klímaváltozásról.
8. Itt szállt meg Manó a Művészetek Völgye nevű rendezvényen.
9. Az új énektanárnő neve (ezt fejből kell tudnod, nincs a cikkekben).
11. Róla nevezték el azt az ösztöndíjprogramot, amellyel Boga Szabolcs Londonban tanul.
13. Itt rendezték a 2019-es PYM-et.

Függőleges

1. Ebbe a városba repült Dékány tanár úr osztálya.
2. Így hívják a szerzetest, aki ebben az évben érkezett hozzánk (ez sincs a cikkekben).
4. Ez annak a tábornak a neve, ahol Finsztál Janka önkénteskedett.
6. Ezt a népzenei hagyományt elevenítették föl Fáabri Gézáék a nyári művészeti táborban.
10. Itt táborozott elsőként a 8. A osztály a kenutúrán.
12. Ezt a könyvet, filmet és videójátékot ajánlottuk neked (magyar címe névelővel).

A TE KEZEDBEN

A.D. MDCCLXX

300 ÉVE SZEGEDEN

PIARISTA

g i m n á z i u m

nyílt napok:

2019. NOVEMBER 12. 17 ÓRA

2020. FEBRUÁR 4. 17 ÓRA

- ✓ **HATÉVFOLYAMOS**
természettudományos orientációjú képzés
- ✓ **NÉGYÉVFOLYAMOS**
sport-tehetséggondozó képzés
- ✓ **NÉGYÉVFOLYAMOS**
emelt óraszámú angol nyelvi képzés
- ✓ **NÉGYÉVFOLYAMOS**
általános képzés
- ✓ **MŰVÉSZETI ISKOLA**
- ✓ **KOLLÉGIUM**

szegedi piaristák
6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14.
+36-62-549-090, titkarsag@szepi.hu
www.szepi.hu

k é p e s l a p

